

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **D. K.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2015, čj. JMK 32153/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 1. 2017, čj. 62 A 102/2015 – 38,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 1. 2017, čj. 62 A 102/2015 – 38, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 15. 4. 2015, čj. JMK 32153/2015, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 24.456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 2, Praha 4.

IV. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Pohořelice (dále jen „městský úřad“) vydal dne 9. 2. 2015 rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla RZ X v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu stanovená tímto zákonem. Dne 12. 7. 2014 v 19:21 hod., žalobcem neoznačený řidič provozovaného vozidla v obci Pohořelice, na ul. Vídeňská, měl překročit nejvyšší povolenou rychlost v obci v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, měl jet rychlostí 68 km/h, po odečtení tolerance měřícího zařízení 65 km/h. Za uvedené jednání uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Žalobcovo blanketní odvolání následně žalovaný zamítl a potvrdil rozhodnutí prvního stupně.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce správní žalobou, kterou krajský soud zamítl jako nedůvodnou. Krajský soud uvedl zejména následující. Správní orgán nepochybil, pokud rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání. Soud se rovněž neztotožnil s tvrzením žalobce, že správní orgán neměl právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť nemohl řízení o přestupku odložit podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Dále krajský soud přisvědčil žalobci, že ve výroku rozhodnutí městského úřadu je místo spáchání deliktu vymezeno pouze názvem ulice a obce. Nicméně konkrétní čas a místo měření rychlosti jednoznačně vyplývá ze záznamu o měření. Navíc rychlost byla měřena stacionárním radarem, který je pevně spojen se zemí a není možné jej přemisťovat za účelem změny místa měření. Proto bylo místo spáchání deliktu vymezeno dostatečně určitě.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Nezákonnost spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky vymezení místa spáchání deliktu a podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu.

[4] Stěžovatel uvedl, že krajský soud správně zjistil stav věci, pokud uvedl, že ve výroku rozhodnutí je místo spáchání deliktu vymezeno nedostatečně. Následně však aplikoval nesprávné právní posouzení, neboť uvedl, že se nejedná o vadu, protože místo měření rychlosti je vymezeno v záznamu o měření. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, čj. 9 As 290/2014 – 53, dle kterého nelze nedostatečné vymezení skutkových okolností věci ve výroku nahradit jejich specifikací v odůvodnění rozhodnutí. K tomu stěžovatel dodal, že nelze-li za dostatečný považovat odkaz na odůvodnění rozhodnutí, tím spíše nelze jako dostatečný považovat odkaz na listiny obsažené ve spise.

[5] Stěžovatel dále souhlasil s krajským soudem, že místo spáchání deliktu není nutné specifikovat přesně „na metr“. Avšak v případech, kdy je měřena rychlost u dopravního značení konce obce, pak je nepochybně zapotřebí přesnější specifikace místa spáchání deliktu. Mírou specifikace se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015 – 42. Místo spáchání deliktu je nutné specifikovat tak, aby bylo možné určit, že právě v tom místě, kde měl být delikt spáchán, je dané jednání protiprávní. V nyní posuzované věci mělo dojít k protiprávnímu jednání *„v ulici Vídeňská v Pohořelicích*“. Měření bylo provedeno v nezastavěné části obce. V takovém místě obecně bývá povolena vyšší rychlost jízdy. Nelze též pominout, že ulice Vídeňská je na samé hranici obce, a zasahuje tedy k dopravnímu značení začátek/konec obce. Jedná se o věc podobnou věci řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, čj. 4 As 28/2010 – 56. Předmětný delikt mohl být spáchán ve středu ulice, tak i v místě, kde je umístěno dopravní značení začátek/konec obce. Proto bylo nutné místo spáchání deliktu vymezit přesněji.

[6] Dále stěžovatel odkázal na rozsudek ze dne 10. 12. 2014, čj. 9 As 80/2014 – 39, ve kterém Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako nedostatečnou specifikaci místa *„na pozemní komunikaci I/37 v obci Ostrov nad Oslavou*“. Ulice Vídeňská v Pohořelicích je delší než úsek silnice I/37 procházející Ostrovem nad Oslavou, a proto je takové vymezení nedostatečné. Tím byl stěžovatel omezen i v možnostech obrany, neboť nemohl argumentovat tím, že v daném místě je umístěno dopravní značení upravující odchylně nejvyšší dovolenou rychlost, resp. nemohl napadat nefunkčnost radaru. Místo, kde měl být delikt dle krajského soudu spáchán, není zastavěným územím, a proto lze pochybovat, zda vůbec měl být delikt spáchán v obci.

[7] Stěžovatel dále namítl, že správní orgán měl k dispozici dostatečné indicie k tomu, aby zahájil řízení o přestupku s označeným řidičem vozidla, které stěžovatel provozuje, a proto nemohl zahájit řízení o správním deliktu. K tomu dodal, že akceptuje judikaturu Nejvyššího správního soudu, i úvahy krajského soudu, v jejichž kontextu nemůže být s touto námitkou úspěšný. Jednalo se opravdu o účelovou obranu. Avšak navrhl, aby Nejvyšší správní soud akademicky konstatoval nesprávnost závěrů krajského soudu, neboť není pravdou, že sdělení provozovatele vozidla o totožnosti řidiče odůvodňuje pouze jeho předvolání k podání vysvětlení, nikoli zahájení přestupkového řízení. Pokud provozovatel splní zákonnou povinnost a oznámí, kdo jeho vozidlo řídil, pak takové sdělení představuje dostatečný podklad pro zahájení řízení s označeným řidičem. Obdobně tomu je u přestupků proti občanskému soužití.

[8] Ze shora uvedených důvodu stěžovatel navrhl zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se vyjádřil tak, že nesouhlasí s argumentací stěžovatele a kasační stížnost považuje za nedůvodnou. Napadený rozsudek považuje za správný a odůvodněný, stejně jako obě předcházející správní rozhodnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal první námitku, týkající se specifikace místa, kde měl řidič stěžovatelem provozovaného vozidla překročit nejvyšší povolenou rychlost v obci.

[13] Podle § 77 zákona o přestupcích, ve znění do 30. 9. 2015, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat *též opis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

[14] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že na výrok rozhodnutí o přestupku jsou kladeny vysoké formální požadavky. Již v minulosti dovodil, že v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 As 92/2009 – 65).

[15] Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 – 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, čj. 1 As 180/2012 – 43, ze dne 28. 5. 2015, čj. 9 As 291/2014 – 39, nebo ze dne 10. 12. 2014, čj. 9 As 80/2014 – 37).

[16] Je však nutné rozlišovat mezi vymezením, resp. zachováním skutku, což je otázka právní, a specifikací místa spáchání deliktu, což je otázka skutková. Proto není možné

paušalizovat nároky na vymezení místa spáchání deliktu, neboť každý skutek je individuální s rozličnými skutkovými okolnostmi. Rozdílné nároky na obsah výroku pak budou rovněž kladeny u deliktů s rozdílnou právní kvalifikací (např. rozdílné skutkové podstaty, mnohost deliktů, jejich trvání, aj.). Pro zachování práva na obhajobu osob stíhaných za správní delikt, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady *ne bis in idem*, je nutné zachovat totožnost skutku, pro který správní orgán zahájil správní řízení. Je tedy nutné, aby byla zachována totožnost jednání či totožnost následku po celou dobu vedení řízení o deliktu. Pokud dochází v průběhu řízení k úpravě vymezení místa či času spáchání deliktu, nemusí se jednat o změnu skutku, pokud je zachována totožnost jednání nebo následku. Podstatné je, aby na základě skutkových zjištění nemohl být stíhaný skutek zaměněn s jiným. Proto mají být kladeny vyšší nároky na specifikaci skutkových okolností na počátku řízení o deliktu, např. v oznámení o zahájení řízení. To slouží primárně k zajištění, aby obviněný z deliktu věděl, za který skutek je stíhán, a mohl se účinně hájit. Proto platí, že vymezení místa spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí může být méně specifické, než je tomu např. v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu, je-li i tak nezaměnitelné. Rovněž je podstatné, aby správní orgán uvedl, zda je v daném místě či úseku jednotná regulace silničního provozu (nejvyšší povolená rychlost, zákaz vjezdu, zákaz stání, parkování za poplatek, aj.)

[17] V nyní posuzované věci městský úřad specifikoval místo, kde měl být přestupek spáchán, následovně: „[...] *neztotožněná osoba, která řídila dne 12. 7. 2014 v 19:21 hodin* ***na ulici Vídeňská v Pohořelicích*** (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem) *motorové vozidlo registrační značky X* [...]". Stejným způsobem správní orgán vymezil místo spáchání deliktu i v oznámení o zahájení řízení a dalších procesních úkonech (vyjma uvedení směru jízdy). Nejvyšší správní soud nepovažuje takovéto vymezení za dostatečně specifické. Ulice Vídeňská prochází Pohořelicemi, přičemž se jedná o delší komunikaci, která zasahuje od centra obce až k hranici obce. Bez bližší specifikace je proto takto vymezené místo, kde mělo dojít ke spáchání přestupku, značně široké. Navíc nelze bez potřebných skutkových zjištění vyloučit, že na komunikaci Vídeňská v Pohořelicích je různá dopravní regulace nejvyšší povolené rychlosti. Sám městský úřad uvedl, že měření probíhalo v nezastavěné části obce. V takových lokalitách je běžné, že je dovolena vyšší rychlost. Nejvyšší správní soud nevylučuje, že v daném místě je skutečně nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. K tomu je však nutné doplnil patřičná skutková zjištění a více vymezit místo spáchání přestupku.

[18] Obdobný případ Nejvyšší správní soud řešil např. v rozsudku ze dne 23. 11. 2010, čj. 4 As 28/2010 – 56, ve kterém neshledal specifikaci místa spáchání přestupku „[...] *na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek* [...]" jako dostatečnou, a to zejména pro absenci skutkových zjištění o místě spáchání přestupku. Vymezení místa spáchání deliktu se věnoval i rozsudek ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015 – 42. Zde se sice jednalo o přestupek nedovoleného stání, avšak závěry z něj vyplývající lze aplikovat i na nyní posuzovanou věc, neboť ani v ní nepostavily správní orgány najisto, kde k přestupku mělo dojít, a zda příslušná pozemní regulace provozu platila pro celou komunikaci. Oproti tomu ve věci řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, čj. 9 As 290/2014 – 53, považoval soud za dostatečné vymezení místa „[...] *u obce Panenský Týnec na silnici I/7* [...]". Zde se situace lišila v tom, že správní orgán postavil

najisto, že v úseku měření rychlosti je všude jednotná regulace dovolené rychlosti účastníků silničního provozu. V rozsudku ze dne 25. 3. 2015, čj. 1 As 155/2014 – 36, Nejvyšší správní soud konstatoval, že vymezení místa spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí „[…] *jel na ulici Nádražní v Pardubicích* […]“ je dostatečné, neboť v souhrnu s podklady pro vydání rozhodnutí, ve kterých je místo specifikováno detailněji, je postaveno najisto, kde ke spáchání deliktu došlo.

[19] Problematikou přestupku trochu jiné povahy se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 19. 7. 2012, čj. 1 As 137/2011 – 56. Zde soud řešil, zda vymezení místa spáchání přestupku „*pozemky ve vlastnictví žalobce mezi třídou 5. května a ulicí Rumburskou ve Varnsdorfu*“ lze považovat za dostatečné. Nejvyšší správní soud uvedl, že „[…] *uvedená formulace ve výroku správního rozhodnutí naopak obstojí i v uvedené podobě a dostatečně přesně určuje místo spáchání přestupku. Zcela přesné označení parcelních čísel pozemků pak vyplývá ze správního spisu a ostatních písemností, které žalobce v rámci přestupkového řízení obdržel. Místo spáchání přestupku zachycují i fotografie, které jsou součástí správního spisu.*“

[20] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že přestupek byl zaznamenán jediným stacionárním radarem v Pohořelicích. Tato informace však není uvedena ve správním rozhodnutí ani jeho v podkladech. Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na vše shora uvedené konstatuje, že z žádného podkladu pro vydání rozhodnutí ani z rozhodnutí samotného není dostatečně zřejmé, kde měl být delikt spáchán. První kasační námitka je tedy důvodná.

[21] Naopak druhá námitka není důvodná. V té totiž stěžovatel namítl, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu. Stěžovatel přiznal účelovost své obrany ohledně uvedení osoby, která zemřela a kterou zástupce stěžovatele uvádí jako řidiče ve vícero řízeních. Požadoval však akademické konstatování nesprávnosti závěru krajského soudu v této otázce. Nejvyšší správní soud v prvé řadě upozorňuje stěžovatele, že není předmětem jeho činnosti řešení akademických sporů (!). Nejvyšší správní soud funguje v rámci soustavy správního soudnictví k ochraně veřejných subjektivních práv dotčených osob a sjednocuje judikaturu. Nicméně namítaná problematika byla mnohokrát řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, nejedná se tedy o akademickou otázku, nýbrž o problematiku řešenou ustálenou rozhodovací praxí. Proto kasační soud ve stručnosti odkazuje stěžovatele na rozsudky ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015 – 46, ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21, ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016 – 40, ze dne 29. 3. 2016, čj. 1 As 7/2016 – 30, ze dne 23. 3. 2016, čj. 6 As 128/2015 – 32, či ze dne 17. 2. 2016, čj. 1 As 237/2015 – 31.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[22] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost je důvodná, a proto zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného. Žalovaný v dalším řízení doplní skutková zjištění ohledně místa, kde měl být předmětný přestupek spáchán, a následně tato zjištění promítne do specifikace místa spáchání přestupku ve výroku meritorního rozhodnutí. Dle údajů ze spisu bude možné stále správní delikt projednat, neboť žalovanému budou zbývat

k projednání deliktu téměř tři měsíce z prekluzivní lhůty. Nejvyšší správní soud opakuje, že doplnění výroku o podrobnější specifikaci místa spáchání deliktu je pouze změnou popisu skutku, nikoli změnou skutku samotného. Proto takovouto změnu může provést i žalovaný, neboť totožnost skutku bude stále zachována (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, čj. 1 As 46/2016 – 24).

[23] S ohledem na shora uvedené rozhodl Nejvyšší správní soud o zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Dospěje-li Nejvyšší správní soud k závěru o důvodnosti kasační stížnosti, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí krajského soudu a již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76, a § 78 se použijí přiměřeně [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Pravomoc k současnému zrušení rozhodnutí správního orgánu přitom není vázána na návrh stěžovatele; je to kasační soud, který zváží, zda je namístě pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu.

[24] V daném případě jsou dány důvody k postupu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Městský úřad a následně i žalovaný zatížili svá rozhodnutí vadou, která měla vliv na jejich zákonnost. Podle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. budou správní orgány při dalším rozhodování ve věci vázány právním názorem Nejvyššího správního soudu (k možnosti obdobného postupu srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2012, čj. 1 As 78/2012 – 35, či rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 67/2013 – 42).

[25] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí žalovaného podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení stěžovatele v tomto případě tvoří soudní poplatky, odměna jeho zástupce a hotové výdaje. Na soudních poplatcích stěžovatel zaplatil celkově 8.000 Kč (podání žaloby, podání kasační stížnosti). Výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění od 1. 1. 2013]. Soud proto stěžovateli přiznal částku 12.400 Kč za čtyři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, podání žaloby, podání repliky k vyjádření žalovaného a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Ke třem úkonům právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce stěžovatele ve výši 300 Kč za jeden úkon, tj. celkem částku 1.200 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem DPH, a proto mu náleží odměna navýšená o 21% (§ 14 advokátního tarifu). Výše takto vypočtené odměny činí 16.456 Kč. Celkem tedy stěžovateli náleží náhrada nákladů řízení před správními soudy ve výši 24.456 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli na účet advokáta Mgr. Jaroslava Topola do 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu